

Несправжня вулиця

Оксана Кротюк

Гарний день видався в Юрася з Дмитриком. Їхній дідусь їхав у крамницю і хлопців узяв з собою. Він купив їм новесенькі олівці, альбоми, ще й кульок цукерок.

Вернувшись додому, Юрась із Дмитриком не стали навіть обідати — зразу виклали кожен перед себе віяло барвистих олівців і взялися малювати. Ось крамниця з господарчими товарами, ось жовтенький автобус, що привіз їх додому, ось їхня вулиця, а ось і вони з дідусем. Несуть покупки, їдять цукерки і всі троє усміхаються. Гарні вийшли малюнки, що й казати!

— Гайда, дідусеві покажемо, — сказав Юрась.

Та дідусь якраз і сам зайшов до кімнати.

— Добра робота, добра, — похвалив він. — Усе схоже, тільки вулиця не наша.

— Чому не наша? — здивувалися хлопці.

— Бо папірців нема.

— Яких папірців?

— А тих, що ви по дорозі порозкидали, як цукерки їли.

Хлопці перезирнулися: жартує дідусь чи сердиться?

— Та вони ж малюнок зіпсують, — несміливо проказав Дмитрик.

— А вулиці не зіпсують? — насупив брови дідусь. — Чи, може, думаєте, що вони її прикрасять? Насіяли сміття — тепер малюйте, інакше вулиця буде несправжня, не наша буде вулиця.

Хлопці наче язика поковтали. Позиркуючи один на одного, вибралися з-за столу й побрели збирати обгортки.